

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **INREX.CZ s.r.o., IČ: 25481509**, se sídlem Praha 1, Biskupský dvůr 2095/8
proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2012, č. j. 16249/12-1300-108391

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2012, č.j. 16249/12-1300-108391 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 č.j. 205571/12/001512108539 ze dne 11. 4. 2012 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

platebního výměru vyměřena daň z přidané hodnoty za květen roku 2010 ve výši 2 652 191 Kč. Pro správní úřady obou stupňů pak dále soud v odůvodnění používá obecné označení správce daně.

[2] Po podání žaloby byl na majetek žalobce prohlášen konkurs usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, čj. MSPH 79 INS 30655/2014-A-17. Soud přípisem jak insolvenčnímu správci, tak žalobci, tak žalovanému, sděloval, zda mají zájem na řízení pokračovat, když řízení je přerušeno, přičemž důvody pro přerušování řízení vycházely z právního názoru uvedeného v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015, čj. 4 As 6/2015-18. Žádná ze shora uvedených osob soudu neuvedla, že navrhuje pokračování v řízení. Dne 10.7.2018 vydal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozsudek čj. 4As 149/2017-121, jímž dosavadní praxi přerušování řízení změnil, uvedl, že v řízení je možné nadále pokračovat, a mj. uvedl, že dlužník je nadále účastníkem soudního řízení správního. Proto v tomto rozhodnutí soud vychází z toho, že dlužník je žalobcem, s ním jako s žalobcem jedná, a to bez ohledu na skutečnost, že na majetek tohoto dlužníka je prohlášen konkurs.

[3] Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný a ani prvoinstanční orgán, který vydal rozhodnutí č. j. 205571/12/001512108539 nezpochybnil uskutečnění zdanitelného plnění jako takové, ale neuznal odpočet daně na vstupu u přijatých zdanitelných plnění z daňových dokladů č.100528/C/1, 100524/C/1, 100517/C/1, 100504/C/1 s odkazem na to, že nebylo prokázáno plnění od deklarovaného dodavatele.

[4] Podle žalobce bylo celé řízení k odstranění pochybností vedeno stylem „nekontaktnost = pochybnost“ s tím, že takto vedené řízení však nemá v daňovém řádu žádnou oporu, neboť správce daně je povinen vést řízení tak, aby byla správně stanovena daň (§ 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „daňový řád“).

[5] Skutečnost, že dodavatel žalobce (společnost Julent s.r.o., IČ 28451554) neplnil své povinnosti vůči státu, nemůže být kladena k tíži daňového subjektu - žalobce, který sám učinil všechna opatření, tak aby bylo doloženo a zdokumentováno zdanitelné plnění (např. kontrol třetí osoby – společností Triloxx s.r.o. IČ 28700503).

[6] Žalobce je přesvědčen, že výslech svědka byl ze strany správce daně proveden tak, že si ověřoval svou teorii „nekontaktní=pochybný“, když nepoložil svědkovi ani jednu otázku týkající se osvědčení dodávek zboží od společnosti Julent s.r.o. pro žalobce. Právo žalobce klást otázky je jeho právem nikoliv povinností, avšak správce daně má „povinnost“ vést řízení tak, aby byla daňová povinnost zjištěna správně.

[7] Dále namítá, že žalovaný uvádí nepravdu, když tvrdí, že žalobce neměl k dispozici řádný daňový doklad, tak jak mu ukládá § 73 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), neboť na dokladech chybí DIČ plátce, který zdanitelné plnění uskutečnil. Toto tvrzení není pravdivé, neboť všechny faktury DIČ obsahují, a to v pravém horním rohu (VAT/DIC CZ28451554).

[8] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. Na důkaz svých tvrzení však odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 1 Afs 57/2009, a č.j. 2 Afs 148/2006).

[9] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.

[10] Dne 11. 4. 2012 vydal Finanční úřad pro Prahu 1 platební výměr č.j. 205571/12/001512108539, kterým žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za květen 2010 tak, že vyměřená daň činí 2. 652 191,- Kč a je splatná v náhradní lhůtě ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[11] Dne 12. 11. 2012 vydalo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. 16249/12-1300-108391, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 č.j. 205571/12/001512108539.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce ve zdaňovacím období za květen 2010 nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty v celkové částce 14. 008. 949,- Kč s tím, že jelikož správci daně vznikly pochybnosti o správnosti a průkaznosti údajů vykázaných v předmětném přiznání, zahájil s žalobcem řízení o odstranění pochybností, aby prokázal, zda se transakce dodání zboží do jiných členských států uskutečnily tak, jak jsou v souhrnném hlášení deklarovány. Na základě předvolání se dne 26. 5. 2011 dostavil ke správci daně zplnomocněný zástupce žalobce, jenž správci daně předložil evidenci pro daňové účely za zdaňovací období květen 2010 a přijaté a vydané faktury. Při prověřování dokladů bylo zjištěno, že odvolatel uplatnil nárok na odpočet daně mj. také z faktur vystavených společností Julent s.r.o.m v té době se sídlem Praha 8- Karlín, Sokolovská 366/84. Správce daně proto vyzval tuto dodavatelskou společnost k předložení veškerých dokladů týkajících se spolupráce s odvolatelem v prověřovacím období. Dodavatel však na výzvu nereagoval a doklady správci daně nepředložil. K jednání se dvakrát bez omluvy nedostavil. Správce daně tak dospěl k názoru, že přijaté faktury vystavené společnosti Julent s.r.o. nebyly osvědčeny jako nezpochybnitelný důkaz přijetí zdanitelných plnění, neboť mohly být vystaveny, aniž došlo k přijetí deklarovaných plnění od výše uvedeného dodavatele. Jedná se tak pouze o formální důkazní prostředky, u nichž je dalšími důkazními prostředky nutno prokázat, že plnění skutečně nastala tak, jak jsou v nich uvedena. Tomuto názoru nasvědčuje hlavně to, že společnost Julent s.r.o. nepodala v zákonem stanovené době přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010, čímž nepřímou deklarovala, že žádnou činnost nevyvíjí (přiznání bylo podáno až v době probíhajícího daňového řízení), respektive se choval tak, jako by žádné zdanitelné plnění pro odvolatele neuskutečnil. Lze tak konstatovat, že daň z plnění uvedených na fakturách č. 100504/C/1, č. 100517/C/1, č. 100524/C/1 a č. 100528/C/1 nebyla do státního rozpočtu odvedena. Současně podotýká, že uvedené faktury neobsahují povinnou náležitost uvedenou v ust. § 28 odst. 2 písm. b) zákona o DPH, tj. identifikační číslo plátce, který uskutečňuje plnění a nelze je proto považovat ani za formálně za doklady daňové.

[13] V odůvodnění je dále uvedeno, že správce daně proto dne 29. 7. 2011 vyzval žalobce k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně za předmětné zdaňovací období, přičemž žalobce na výzvu reagoval tak, že skutečnost o přijetí výše uvedených plnění dokládal fakturami za skladování a přebírání zboží od společnosti Triloxx s.r.o. v té době se sídlem Rumburk – Dolní Křečany, Na Poustce 329/4, která pro něj prováděla skladování a inspekci zboží. Správce daně proto skrze příslušného správce daně společnosti Triloxx s.r.o. zjistil, že žalobcem předložené faktury byly touto společností zúčtovány a zahrnuty v účetnictví přepravce a rovněž daň z přidané hodnoty z nich byla odvedena, avšak svědecká výpověď jednatele společnosti Triloxx s.r.o. xxxxx tvrzení žalobce, že se jednalo o zboží pořízené od společnosti Julent s.r.o., nepotvrdila. Nevěděl, od koho bylo zboží přebíráno ani pro jakou společnost se vezlo, odkazoval pouze na písemnosti týkající se skladování zboží. V těchto písemnostech správce daně nadto shledal řadu nesrovnalostí, protože např. na dokladu 100100140 je fakturována přeprava dne 29. 4. 2010, avšak v dodacím listě a skladovém listě je uvedeno, že k přepravě a převzetí zboží došlo dne 2. 5. 2010. Dále – výpisy z bankovních účtů č. 524322019/2700 a č. 2448830001/5500 prokazují pouze převod finančních prostředků v EUR společnosti Julent s.r.o., nemohou však prokázat, za co bylo vlastně plněno (realizace plnění), tj. skutečnost, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění deklarovaným dodavatelem tak, jak jsou uvedena v příslušných fakturách.

[14] S ohledem na výše uvedené žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nepředložil takové důkazy, které by prokázaly přijetí zdanitelných plnění uvedených na dokladech vystavených jménem společnosti Julent s.r.o. skutečně od tohoto subjektu, přičemž vzhledem k tomu, že důkazní břemeno v daňovém řízení spočívalo na odvolateli, bylo především v jeho zájmu, aby svá tvrzení doložil, což se nestalo.

[15] Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s., přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[16] Podle ust. § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění účinném pro rozhodné období: *Plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování*

- a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,
- b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,
- c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,
- d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a v) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo
- e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5,
- f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovateli vysílání ze zákona.

[17] Podle ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění účinném pro rozhodné období: *Pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:*

- a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,*
- b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při porážení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,*
- c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,*
- d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo*
- e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.*

[18] Než soud přistoupí k právnímu hodnocení věci, je nutno uvést, že správní řízení žalobce bylo zahájeno podle zákona č. 337/1992 Sb. (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), přičemž v průběhu řízení došlo k nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), podle jehož ust. § 264 odst. 2 daňového řádu právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

[19] Jinými slovy řečeno, protože řízení bylo zahájeno podle ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a první výzva žalobci byla podle ust. 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vydána dne 22. 7. 2010, posuzoval soud oprávněnost postupu žalovaného podle příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků.

[20] První zásadní žalobní námitkou žalobce bylo to, že celé řízení k odstranění pochybností vedeno stylem „nekontaktnost = pochybnost“ s tím, že pokud dodavatel žalobce (společnost Julent s.r.o.) neplnila své povinnosti vůči státu, nemůže být tato skutečnost kladena k tíži daňového subjektu – žalobce, neboť důkazní břemeno tíží výhradně žalovaného, jenž je povinen vést řízení tak, aby byla správně stanovena daň (ust. § 1 odst. 2 daňového řádu).

[21] Soud k této námitce uvádí, že se neztotožňuje s touto argumentací žalobce, neboť podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je povinností daňového subjektu prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván*“, přičemž pokud má správce daně pochybnosti o skutečnostech, které vyvracejí věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost přiznání daňového subjektu, může správce daně v souladu s ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní vyzvat „*daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal*“.

[22] Nelze se tak ztotožnit s právní argumentací žalobce, podle níž důkazní břemeno tíží výhradně žalovaného podle ust. § 1 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Postup podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků je speciálním postupem, který obecnou úpravu ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona zpřesňuje a vymezuje jinak – právě tím, že je to žalobce jako daňový subjekt, kdo je povinen svá tvrzení, která uváděl v daňovém přiznání či hlášení, také sám prokázat.

[23] V této souvislosti je třeba podotknout, že citované ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků bylo takřka doslovně převzato do ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož je povinností daňového subjektu prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“. Podle odst. 4 téhož ustanovení daňového řádu dále „*pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*“. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje „*skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“ (toto bylo též takřka doslovně převzato a doplněno z dřívějšího ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní).

[24] Správce daně tak podle názoru soud postupoval v souladu s touto úpravou, pokud vyzval žalobce, respektive přenesl důkazní břemeno na žalobce, k prokázání toho, zda k dodání zboží do jiného členského státu došlo, neboť žalobce nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období v celkové výši 14 008 949 Kč, což je částka dosti vysoká a sama o sobě může vzbuzovat „*důvodné podezření*“ (jak vychází z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č.j. 9 Afs 110/2007-102, podle něhož: „*Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pochybnost ve smyslu § 43 odst. 1 d. ř. nemusí být jistotou správce daně o tom, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá. Něco takového ostatně ani nebude ve většině případů možné, neboť ucelené a najisto postavené poznatky o daňovém subjektu a o pravdivosti jeho daňové relevantních tvrzení lze zpravidla získat až zevrubnou analýzou jeho hospodaření či jiných aktivit. Postačí, půjde-li o důvodné podezření...*“

[25] Protože ust. § 31 odst. 9 ve spojení s ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků (vytýkáací řízení) obsahově takřka kopíruje ust. § 92 odst. 3 ve spojení s ust. § 89 daňového řádu (postup k odstranění pochybností), lze na něj použít současnou judikaturu, která se vztahuje k problematice důkazního břemene daňového subjektu v daňovém řízení.

[26] Jak například zkonstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 12. 2015 č. j. 2 Afs 32/2015: „*Nejvyšší správní soud se smyslem a právní povahou postupu k odstranění pochybností zabýval např. v rozsudcích ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 - 52, publ. pod č. 2729/2013 Sb. NSS, ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013 - 61, či ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014 - 31, publ. pod č. 3175/2015 Sb. NSS), v nichž konstatoval, že postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti ohledně návrhu daňového subjektu na stanovení daně. Na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly slouží jen a pouze k*

objasnění konkrétních pochybností, jež brání řádnému stanovení daně. Postup k odstranění pochybností je nepochybně procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícího důkazního břemene“.

[27] Podle názoru soudu tak žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť po celou dobu daňového řízení nepředložil žádné solidní důkazy na podporu svých tvrzení v daňovém řízení, a to naprosto podstatnou skutečnost, zda to byla právě společnost Julent s.r.o., kdo fakturované zboží dodal, jak je uvedeno na příslušných dokladech a že to byl žalobce, kdo takto vymezené zboží přijal.

[28] Procesní aktivita žalobce se v tomto směru omezila pouze na to nejnutnější, tj. předložení přijatých a vydaných faktur za předmětné zdaňovací období (včetně faktur od společnosti Julent s.r.o.), doložení faktur za skladování a přebírání zboží od společnosti (od Triloxx s.r.o.), výpisů z účtů a výsledku svědka – xxxx – jednatele společnosti Triloxx s.r.o. Žádný z takto předložených důkazů nevedl k prokázání přijetí o zdanitelném plnění, přičemž žalobce měl dostatek příležitostí tak učinit (viz výzva žalobci ze dne 22. 7. 2010, dále výzva žalobci ze dne 11. 3. 2011, další výzva žalobci ze dne 29. 7. 2011, dále výzva žalobci ze dne 11. 10. 2011 a poslední výzva žalobci ze dne 28. 11. 2011). Žalobce (respektive zástupce žalobce) byl dále na jednání o průběhu a výsledku postupu k odstranění pochybností, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, podrobně informován správcem daně o tom, z jakých důvodů žalobce „pochybnosti neodstranil ani nevyvrátil“, a proč „plátci INREX.CZ s.r.o. tedy nevzniká nárok na odpočet daně“ (viz str. 5 protokolu z ústního jednání č.j. 50086/12/001932104135 ze dne 14. 3. 2012). Soud tak uvádí, že od 14. 3. 2012 až do vydání napadeného rozhodnutí dne 12. 11. 2012, měl žalobce dostatek času reagovat na konkrétní závěry správce daně, případně je vyvrátit, což neučinil.

[29] Skutečnost, že dodavatel žalobce (společnost Julent s.r.o.) byl po celou dobu nekontaktní, je pouze dokreslující pro zjištění příslušného stavu a sama o sobě mu není ve vztahu k tvrzením žalobce v daňovém řízení kladena k tíži. Žalobce, i přes nekontaktnost tohoto subjektu, měl dostatek prostoru v daňovém řízení, aby prokázal přijetí plnění a dále rovněž objasnil skutečnost, jak je možné, že přijímal faktury od dodavatele za období, v němž ten již nebyl plátcem daně z přidané hodnoty, respektive registrace k dani z přidané hodnoty byla tomuto dodavateli správcem daně opakovaně zrušena z důvodu neplnění zákonných povinností. Něco takového příkře odporuje tvrzení žalobce, podle něhož učinil všechna potřebná opatření potřebná k vyvarování se na participaci na jakémkoliv daňovém podvodu, když proplácel faktury společnosti, o níž si mohl (a měl) ověřit, že není plátcem DPH, což mohl snadno učinit prostým náhledem do veřejného rejstříku (ARES).

[30] Žalobce porušil jednu ze základních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť podle ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty: *Pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.* To znamená, že daňový doklad, na jehož základě může plátce daně uplatnit odpočet DPH z přijatého plnění, musí být vystaven plátcem, který na jeho základě má povinnost z daného plnění odvést daň. Povinnost ověřit si, že

daňový doklad musí být vystaven plátcem DPH, tíží žalobce, neboť ten nárokuje odpočet DPH z přijatého plnění.

[31] Pokud se týká výsledku svědka xxxxx, tak z protokolu o jeho výsledku č.j. 531439/11/001932104135 ze dne 19.12.2011 nevyplývá, že bylo vedeno ve smyslu „nekontaktní=pochybný“. Ostatně zástupce žalobce (xxxx) se tohoto výsledku též zúčastnila, svědkovi položila několik otázek, a co je nejdůležitější, proti způsobu vedení výsledku nevznesla žádných námitek. Pokud žalobce poukazuje na to, že správce daně nepoložil svědkovi ani jednu otázku týkající se osvědčení dodávek zboží od společnosti Julent s.r.o., mohl tak učinit skrze svého zástupce, jenž se výsledku účastnil, a to, že tak neučinil, nemůže jít k tíži správce daně.

[32] K výsledku svědka je třeba podotknout, že není tak podstatné, zda nějaké zboží bylo pro žalobce v daném časovém období přepravováno či kde bylo uskladněno, avšak podstatné je, zda od daňového subjektu Julent s.r.o. došlo ke zdanitelnému plnění, což žalobce neprokázal.

[33] K poslednímu žalobnímu bodu, že není pravdou, že na některých daňových dokladech nebylo uvedeno daňové identifikační číslo, pak soud uvádí, že tato skutečnost je v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice uvedena, soud jí však má s ohledem na shora uvedené ostatní důvody rozhodnutí za naprosto marginální. I když tak lze přisvědčit tomuto žalobnímu tvrzení, na samotném rozhodovacím důvodu by tato skutečnost nemohla nic změnit.

[34] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. května 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu